

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΟΛΦΕΤΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

Ο Γράννης κι' ο Μαρής
μιλούνε κι' άπορείς.

Μ.— Χριστός άνέστη έκ νεκρών, φιλήματα, παιγνίδια.
Νέας χαράς έορτασμοί,
νέοι χειρότεροι σεισμοί
μās άποκατεβάσανε τὰ θέστα κεραμύδια.

Χριστός άνέστη έκ νεκρών, χαρές και πανηγύρια.
Λυπήσου μας Κυβέρονησι και στείλε μας τσατήρια.
Βοχτάτε μας άνορθωταί, μεσία Βενιζέλοι
και μ' άνορθώσεως στοργή
προτοφερμάρετε τη γή
που σα ζουρλή χοροπηδα και να σταθη δε θέλει!

Κι' ο άδης έφριξεν ιδών, άλλα κι' ο κόσμος φρίττει
που σαν αυγά φριόρουνε τόνα με τ' άλλο σπήτι.
Χριστός άνέστη έκ νεκρών κι' ο άγγελος έβόα
πως ουτε πέτρα στο νησι δεν θ' άπομείνη σώα.

Γ.— Χριστός άνέστη, βρε Μαρή, κι' έλα να φιληθοῦμε
γιατι θαρρω πως γλήγορα κι' οι δυο θα χαθοῦμε
μ' αυτὸ τὸ τάρμα της γης που πλέον δεν βαστιέται!
Άκους η άφιλότιμη τρεις μήνες να ζουνιέται!

Έκ των δονήσεων δειλοί,
του Πάσχα τὸ γλυκὸ φιλι
οι δυο ν' ανταλλάξουμε.

Περιπτυσόμεθα λοιπόν άλλήλους πριν βουλιάζουμε
κι' άς ποῦμε, κρίμα που για μās η γή θ' άνοιξη λάκκων
πριν η Έλλάς άνορθωθη
κι' ο Χαριτάτος εργασθη
δια τὸ νομοσχέδιον περι άγοφυλάκων.

Κρίμα που έτοιμάζεται η γή να μās δουφίξη
τόρα πώφορεσ' η Έλλάς καινούργιες τουαλέτες,
τόρα που νέα τράπεζα ο Τετανές θ' άνοιξη
κι' εμεις δεν θα προφτάσουμε να γένουμ' όφειλέτες!

Χριστός άνέστη έκ νεκρών, χαρές, αυγά και συμπάρα
κι' η γή σα γάμα φιντυτου στο μπάλο πεισματάρα,
όλα τα ξεθεμέλεσε από τὸ σάοτι, σάρτα
κι' άπόκαμε χαλέπεδο τ' Αράκλι και τη Βάρτα
και τα Μαυράτα στον Έλην
τάφεσε σ' ένα όρεπελό
και σ' ένα τέτοιο χάλι,
που για σιηνες φωνάζουνε όμπρος όπισω πάλι.

Πάσχα Κυρίου κι' έορτή πασών η λαμπροτέρα
με δυο σεισμοδς την Κυριακή και πέντε τη Δευτέρα
και με δονήσεις ισχυράς και συνεχείς την Τρίτη
π' ως η Σιών έχόρευε του καθενός τὸ σπήτι.

Πάσχα τὸ μέγα κι' αληθές,
πάσχα τερπνόν και θεϊόν
πάσχα, Μαρή, σεισμοπαδές
μεστὸν έπεισοδίων

που με φωνές και σουριξιές έλύσσαξε τὸ πλήθος
την ώρα πώκυλιετο του μνήματος ο λίθος.

Έπηρα τὸ στρατι, στρατι,
πουδ' η ήμέρα η κλητή
η μία των Σαββάτω

κι' ορθρου βαθέος πήγαινα προς την πλατεια κάτω,
ν' ακούσω την Άνάστασι και τὸ Χριστός άνέστη
κι' ηθε μεζὸ κι' ο δήμαρχος κι' οι προῦχοντες οι θέστοι
κι' ηρθαν κι' η φιλαρμονικες κι' ηρθαν κι' η κλαπαδόρες
κι' ένα σωρό φιλέορτες κυρίες μυροφόρες.

Μ' άντι να γδω Άνάστασι,
ευρέθηκα μοιραίως
σε κόσμον επανάστασι
κατά τ' αρχιερέως.

Πήγα ν' ακούσω, βρε Μαρή, τὸ «κύματι θαλάσσης»
κι' ακουσα τη χαλαση
που κανουνε με τὸ γαρμπή
τα κύματα τῆς Λάσης.

Άντι ν' ακούσω «σήμερον αι των άγγελων τάξεις»
ακουσα πώφονάζανε πολλοι τα εξ άμάξης.
Και τέτοιο ητανε, Μαρή, του κόσμου τὸ δεσπέτο,
π' όπως έβάργ' η μουσική
δόνησις γένεται κι' εκεί
π' άλλου έπῆ' ο δάσκαλος κι' άλλου τὸ κλαρινέτο.

Θέ μου σε τι Άνάστασι ευρέθηκα έφέτος!

Προ συρροής ασφυκτικής
επι της θείας φυλακής
άντι να βγῆ ο Άβραχουμ, έβγῆκε ο Σακέτος
και η μεγάλη φρόνησις του ανθυπομοιράρχου,
επόλαβε δυσάρεστα πολλα του ιεράρχου.

Τι Πάσχα πήγε να γενῆ
έν εργοις σοβαρώτατο,
που τάχαν οι χριστιανοι
με τον πανιερώτατο

π' Άνάστασι δεν ηθελε να κάμη σαν και προτα
ενεκα πώφοβώτανε δοκέτες και μπουρλότα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Τι νύχτα πανηγύρεος λαυράς, Μαρή, και θείας
Τι μέγα τὸ μυστήριον
να πας στο Δικαστήριο
με κλησιν απευθείας

για να μη σώρχεται ποτε η γνώσις στο κεφαλι
να φυλαχτής από φωτιές που της άνάβουν άλλοι!

Πάσχα τὸ πανσεβάσιμον, πάσχα τῆς ἀφθαρσίας.
Ὁ λίθος ἐκυλίετο
καὶ ὁ λαὸς ὠρύετο
γύρω τῆς ἐκκλησίας!

Πάσχα πολὺ περίεργον κι' ἀνάστασις ποικίλη
ποῦ δίχως λόγο κι' ἀφορμὴ,
τῶν ἄλλων οἱ ἐγωϊσμοὶ
μᾶς ἔκαμαν ὀρεξίλι.

Οἶα ἡμέρα παρ' ἡμῖν
ἢ μία τῶν Σαββάτων!
Νὰ διεγείρη ὁ ποιμὴν
τὴν μὴνιν τῶν προβάτων
λόγω ποῦ δὲν ἀνάστησε, Μαροῦ, τὸν ἀναστάντα
ἐκεῖ ποῦ τὰ μεσάνυχτα τὸν ἀνασταίνει πάντα!

Σιωπᾶτε κι' ἀλλαλλάξατε ἐπὶ τῷ γεγονότι
ποῦ πρὸ καιροῦ ὁ δῆμαρχος τάχε μὲ τὸ Δεσπότη
κι' θαυρώκε ὡς φαίνεται ὁ ῥόζος τὴν ἀρίδα
καὶ τὰ θροπάρια τῆς Λαμπρῆς τάκάμανε πουτρίδα.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, πανήγυρις τελεία
μὰ καὶ περίστασις καλὴ
γιὰ νὰ φιορίσουνε πολλοὶ
μὲ τὴν Εἰσαγγελία,
πλὴν ἄς μακροθυμήσωμεν
καὶ πάντα συγχωρήσωμεν
ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει
καὶ μεταξὺ μας ἡ ντροπὴ ἡσύχως ἄς περάσῃ!

**Ἑορτὴ μετὰ σεισμῶν,
γὰρ τὸν Εὐαγγελισμῶν.**

Γ.— Τῇ Δευτέρᾳ εἶχε γίνεαι
ἡ μεγάλη τελετὴ
γιὰ τὴν ἐνδοξὴν ἐκείνην
τῶν προγόνων μας γιορτῆ.
Τῆς ἑφτά ἡκούσθη μέγας μουσικὸς ἑορτασμός
καὶ τὸ ὄχτῳ μᾶς ἦρθε πρῶτος ὁ ἐπίσημος σεισμός.

Ὁ λαὸς τῶν μεγαθύμων, μετὰ πατριωτισμοῦ
ἀλλὰ κι' ἀχνοπανιασμένος μὲ τὸ φόβο τοῦ σειμοῦ,
ἔβγαине νὰ ἑορτάσῃ κι' ἐτραγοῦδαε Μαροῦ,
«σὲ γνωρίζ' ἀπὸ τὴν ὄψι τοῦ σειμοῦ τὴν τρομερῆ.»

Ὁ ἀτρόμητος Κανάρης τὸ Μεχμέτη πυροπολεῖ
κι' ὁ Ἀνδροῦτσος καταστρέφει τὸν Ὀμέρ καὶ τὸν Ἀλῆ,
καὶ συγχρόνως ἡ μεγάλη τοῦ σειμοῦ παλληκαριά,
ὅλα τὰ ξεθεμελεύει τὰ ὑπόλοιπα χωριά,

Πέφτει τὸ γενναῖο Σοῦλι
θῦμα πατριωτισμοῦ,
κι' ἔπεσε κι' ἡ Βάρτα οὐλῆ
μὲ τὸ σκόρσο τοῦ σειμοῦ.

Βάρτα Κορωνὴ καὶ Πρόνοι
ἔχουν τόσο συντριφθῆ,
π' οὔτε τοῦ Κολοκοτρώνη
νὰ περνοῦσε τὸ σπαθί!

Αἱ ἀφίξεις τῶν ἐν τέλει τῶν πανηγυρισμῶν,
ἀναγγέλοντά με νέον ἰσχυρότερον σεισμόν,
κι' ἐγενότου' ἡ παρὰ
μὲ τὴν ὥρα βοῆ Μαροῦ,
ποῦ τὰ σπήτια στὰ Μαυράτα
κάτου ἔπεφταν σωροί.

Ἦσαν ὅλοι στὴν παρὰτα
οἱ ἐξέχοντες καὶ μὴ
ποῦ τοὺς εἶχαν σὰν τὴ γάτα
τρομαγμένους οἱ σεισμοί.
Πλὴν, δὲν ἔπρεπε κανέναν τὸ σεισμὸ νὰ φοβηθῆ
σ' ὥρα ποῦταν' γυμνωμένο τοῦ Σακέτου τὸ σπαθί.

Ἄν καὶ μ' εἶχαν αἱ δονήσεις
εἰς ἀθλίαν συγκινήσεις
καὶ στὸ σπήτι πανταλόνια πῆγα κι' ἄλλαξα πολλὰ,
δὲν ἐχόρτενα νὰ βλέπω τὰ καπέλα τὰ ψηλά.

Τὰ καπέλα κι' ἡ βελιάδες μ' ἐνθουσίασαν ἀρχοῦντας,
μὰ κι' ἐκεῖνα τὰ μουστάκια τοῦ κυρίου νομαρχοῦντος
ποῦ τὸν λένε Κεχαγιᾶ,
τὰ καμάρωσα στοιμμένα καὶ τ' ἀψήλου μιὰ ὄργια.

Ἄγγελουδι νὰ πετάξῃ
ὁ Κλεάνθης μεσ' τ' ἀμάξι
ὁ γλυκὺς Εἰσαγγελέας ὃν ὁ τόπος ἐξυμνεῖ.
Μ.— Μωρὲ σκάσε μὴ σὲ φέρῃ ἀπευθείας στὸ σαμνί.

Γ.— Κι' ὁ Βατόπουλος σιμὰ του
εἶχε ὕψος διπλωμάτου,
κι' ὁ Τελώνης κι' οἱ προξένοι κι' ἀπαξάπαντες Μαροῦ,
οἱ ἐν τέλει στὴν Ἑλλάδα,
ὅταν βάνουν τὴ βελιάδα
εἶναι πλέον σοβαροί.

Κι' ὁ ταμίας ὁ καῦμένος μὲ τὸν ἔφορο μαζῶν,
ποῦ δὲν εἶχανε καρότσα κι' ἀκλουθοῦσανε πεζοί,
ἐτιμήσανε κι' οἱ δύο ἐπίσημος τὴ γιορτῆ
ποῦ τὰ πιὸ καλά τοὺς ῥοῦχα τὰ φορέσανε κι' αὐτοί.

Ἦτο μεσ' τὴν ἐκκλησίᾳ μέγας ὁ συνωστισμὸς
καὶ πρεσβείας τοῦ Δεσπότη δὲν ἐγίνηκε σεισμός.
Ἦτο μεσ' τὴν ἐκκλησίᾳ
πᾶσα δρώσα ἐξουσία
κι' ὁ Εὐστάθιος ὁ φίλος, τῶν συμβούλων κορυφῆ
τοὺς ἐπρόσφερε τὴ δάφνη ποῦχε τὴ χρυσαιφιῆ.

Τὰ μετέπειτα σοῦ εἶναι καὶ ἀπ' ἄλλοτε γνωστὰ.
Ἐδουσίστησαν οἱ πάντες μὲ τοῦ Δήμου παγωτὰ
κι' ὁ Νεόφυτος μὲ λόγον ἀρκετὰ καλλιπετῆ,
ἔξανάπε πρὸς τὸ πλῆθος ὅσα ἠθελε νὰ πῆ.

Τὸ ἑσπέρας φωταψίες λίαν ἐξαιρετικῆς
καὶ ταμποῦρα γιὰ τ' αὐτιά μας ἀπὸ δύο μουσικῆς.
Κόσμος ἀπειρος καὶ πλῆθος μυροφόρων δεσποινῶν,
ποῦ πολὺ, πολὺ ἀρέσει
τὸ στενὸ τους τὸ βελέσι
στὸ φιλέορτον κοινόν.

Δέσποινες καὶ δεσποινίδες
μὴ φοβούμεναι σεισμόν,
Μπουμπουλίνες ἡρωίδες
στὰ σαλόνια τῶν συρμῶν.

Τὶ γιορτῆ χαριτωμένη,
ἀφ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ZIZANION

ΑΡΘΡΑ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΥ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ

“Αν και προτιμότερον ήτο να μη θίξη ή δημοσιογραφία ζήτημα τό όποιον ήμιστά κολακεύει τόν τόπον μας, δέν δυνάμεθα ή να άσχοληθώμεν και ήμείς έπ’ αύτοδ, άφού αί προηγηθείσαι έφημερίδες ένόμισαν καλόν να τό πραγματευθούν.

Κατά τήν νυκτερινήν έορτήν τής ‘Αναστάσεως και πριν ή άρχίση αύτη, συ νέδησαν έξωθεν τής εκκλησίας τοδ ‘Αγίου Γερασίμου σκηναί άδικήσασαι πάρα πολύ τήν σύνεσιν και τόν θρησκευτικόν σεβασμόν τών κατοίκων τής πόλεως.

‘Ο Σ. ‘Επίσκοπος, ήθέλησεν έφέτος να μη γίνη ή ‘Ανάστασις έν τή μέσση τής πλατείας ώς κατά τά προηγουμένα έτη, άλλ’ έξωθεν τοδ μικροδ ναοδ τοδ ‘Αγίου Γερασίμου τοδ όλίγον άπό τής πλατείας άπέχοντος.

Τούτο είδοποιήσεν επισήμως είς τόν κ. δήμαρχον δι’ έγγραφου του και ό κ. δήμαρχος τό άπέδέχθη επισημότερον δι’ άλλου έγγραφου.

‘Ο λόγος διά τόν όποιον ό ‘Επίσκοπος ‘επροτίμησε τήν εκκλησίαν, ήτο πρωτίστως θρησκευτικής, άλλά και διά να παραφυλαχθή άπό τάς ριπτομένας κα τά τήν ώραν τής ‘Αναστάσεως βολέτας, αίτινες κατά τό παρελθόν έτος τόν ήνώλησαν.

‘Ο ‘Επίσκοπος, θεβαίως έσκέφθη καλώς, δέν έλαβεν όμως ύπ’ όψιν, ότι ή μεταλλαγή τοδ τόπου τής τελετής και κατά πρώτην φοράν μάλιστα, θά έπροκαλούσε τά σχόλια τών άπλοϊκών και ότι θά έδιδεν άφορμήν είς όσους δέν έπέστησαν άκόμη να τίν συμπαθήσουν—διότι είναι ξένος—να δημιουργήσουν ζητήματα είς βάρος του.

Δέν δυνάμεθα ή να άναγνωρίσωμεν λίαν ένάρετον τήν μέχρι τοδδε πορείαν τοδ ‘Επισκόπου μας. ‘Ας μάς επιτρέψη όμως να τή παρατηρήσωμεν, ότι δέν έπέδιώξε να γίνη δημοφιλέστερος και να εξαλειφή βαθμηδόν τήν όμολογουμένως μωράν ιδέαν τών άπλουστέρων του να μη τόν συμπαθεύν ώς μη Κεφαλληνία.

‘Ο άσέλιμος άρχιεπίσκοπος Κεφαλληνίας Σπυρίδων Κοντομίχαλος, δέν εξέλεγγ ή έπρεπε τότε ύπό τών Ιερέων, άλλ’ έπεβλήθη ύπό τής άγγλικής προστασίας είς τόν ρίζοσπάτην λαόν ένανον θελήσεως και νόμου. Καί ένθ’ κατ’ άρχάς έλαβε πλείστα όσας άποδοκιμασίας έκ του λαοδ, κατήρθωσε διά τής γλυκύτητος και ευγενείας τών τρόπων του να καταστή ή κοινή λατρεία τοδ ποιμνίου του.

Νομίζομεν λοιπόν ότι τό λάθος τοδ ‘Επισκόπου έν τή περιστάσει ταύτη ήτο ή άπότομος μεταβολή τοδ τόπου τής τελετής και άφ’ έτέρου ή άμέλεια τοδ να έμφανισθή είς τήν θύραν τοδ Ναοδ και να βεβαιώση ό ίδιος τό έξωθεν πλήθος, ότι ή ‘Ανάστασις θά γείνη έξω, άφού άλλως τε είχεν άντιληφθή κάποιαν παρεξήγησιν διά να μη είπωμέν’ τρικλοποδιάν.

Και ή παρεξήγησις, ή όποία και ένέγνετο, έπακολούθησαντα έκτροπα ήτο ή εξής.

Τό ύπό τοδ κ. δημάρχου δημοσιευθέν πρόγραμμα τής τελετής, άνέγραφεν ότι ή τελετή θά γίνη έν τή και τοδ ‘Αγίου Γερασίμου—χωρίς να προστεθί το έξωθεν. ‘Ο λαός συγκεντρωθείς έξωθεν τής εκκλησίας και μη όλων τήν συνήθη διά τήν τελετήν έξεδραν, ούτε σκεφθείς, ότι ή άκολουθία έπρεπε να άρχίση έντός τής εκκλησί-

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Ω ΠΛΑΣΙ!

Μαξύ, ώ πλάσι, εκλάψαμε στήν πρώτη άγρια μόδα που σούσβυσε τής ώμορφής και μούκρυψε τά γέλοια, μαξύ θά ξεφαντώσουμε και θά χαρούμε τώρα κι’ άς είν’ ό νοός μου χωρίς φώς, κι’ ή λύρα δίχως τέλια!

Μαξύ ώ πλάσι εκλάψαμε, μαξύ θέ να χαρούμε! Τώρα που ή άνοιξι γλυκά για σένανε θά φθάση, τήν άμβροσία τής χαράς συντροφικά θά πιούμε και θάόθ’ ή Δήθη, τ’ ώρηο της πιωτό να μάς κεράση.....

Και ξεχασμένη στο γλυκό το ποδηγέτο μεθύσι κάθε παράξενη χαρά θά γλυκοτραγουδήσω, κι’ όταν ό πρώτος τοδ βορρηά παιάνας με ξυπνίση, μαξύ με τά λουλούδια σου, σάν λούλουδο θά σβύσω.....,

Μύρω Φτέρη.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΜΟΥ ΣΥΜΠΟΛΙΤΑΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΑΣ ΚΑΙ ΙΘΑΚΗΣΙΟΥΣ

Άισθανόμενος βαθύτατα τήν ύψιστην τιμήν, με τήν όποιαν με περιεβάλετε, εκ λέξαντός με διά δευτέραν ήδη φοράν έπιστημον άντιπρόσωπον και διασημής σας είς τό ‘Εθνικόν Κοινοβούλιον, σπεύδω να σας διατρανώσω τήν θαυμάτην εδγνωμοσύνην μου και τήν πλήρη άφοσίωσίν μου τόσον είς τή γενική, όσον και είς τή τοπική συμφέροντα τής φίλτάτης πατρίδος.

Αί χιλιάδες τών λευκών ψήφων, με τάς όποιάς εκπληρώσατε τήν άνευ σημάτων και χρωμάτων κάλην μου και έτιμήσατε τήν υποψηφιότητά μου, ραδι ουργηθείσαν καταχθονίως και ύπό τών δύο τοπικών κομμάτων, άποδεικνύουν πανηγυρικώς τήν έπ’ αίσίσις οίωσις άρξαμένην άπό τοδ ιστορικού έτους 1849 πολιτικήν χειραφέτησιν και τήν άπκαλη γήν τών αδελφών νήσων άπό τοδ σατανικού έπιρρασμοδ τών φατριαζόντων κομμάτων και διαλαλούν ευγλώττως όχι μόνον τό άληθώς φιλελεύθερον και άνεξάρτητον πνευμα σας, άλλά και τήν βαθειαν συναίσθησιν τής αξιοπροπειίας σας και τής πολιτικής χρηστότητός σας, τής όποιάς εκαστος προσπαθεί να παρέχη δείγματα είτε έντός είτε έκτός τής νήσου μένων, άποδλάνων είς τήν τήρησιν τοδ Κεφαλληνιακού γοιτρου.

Αείποτε έπροσπάθησατε να βραβεύητε τήν πολιτικήν χρηστότητα και άρετήν, δίδοντες ούτω όχι μόνον τής αναπτύξεως και τής πνευματικής ύπεροχής σας έμπρακτον δείγμα, άλλά και είς τοδς νεωτέρους και άπειροτέρους περιφανή διδάγματα χρηστής διαχειρίσεως και διαθέσεως τής ψήφου, κατά έκτίμησιν και συνείδησιν άπατριόστον.

Υπό ταιούτην έννοιαν έρμηνεύων και τό όλως αθόρημητον και ζωηρόν ύπερ έμου ένδιαφέρον τών έξω τής Κεφαλληνίας αγαπητών συμπολιτών μας τών έν τή ήμεδαπή και τή άλλοδαπή έγκατεστημένων, άπευθύω μετά τών άπέριων ευχαριστιών μου άπασιν ήμιν θερμά και ειλικρινή συγχαρητήρια διά τήν ταιούτην ύγιή και σώφρονα χρήσιν τοδ έκλογικού δικαίωματος και τόν άνδρισμόν τής κοινής γνώμης τοδ νομοδ με.

Έν Αθήναις τή 23 Μαρτίου 1912.

ΔΗΜΟΦΙΛ ΚΕΝΤΡΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΠΗΚΗ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΛΙΖΙΤΑΟΣ Βουλευτής Κεφαλληνίας και Ιθάκης.

ΕΚ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ!!

Με τι ψυχή, με τι καρδιά να σας τα παραστήσω τά φοβερά σπετάκολα που βλέπομε’ έδωπίσω! Τήν Τρίτη άξαφν’ άξαφνα, είκοσιτρείς Χανδαδες στη χώρα κατεβένουνε ντυμένοι μασκαράδες. Τι άπροσδόκητες χαρές και τι χροινές είν’ τούτες, ό κόσμος τήν ‘Ανάστασι να κινή με μαρμπούτες! Τους είδα και τους έρώτησα «γιατ’ ήροθετ’ έδώ πέρα;» Και μουήαν πως έπειδή τήν Καθαρή Δευτέρα δέν τους άπέμεινε καιός να κατεβούν στη χώρα, τό θεωρήσανε καλό να κατεβούνε τώρα. Διασκεδάσετε παιδιά έν πάση ευθυμία, και πάντα να πηγαίνετε μ’ αύτόν τόν Καζαμία που μόνον τή Σαρακοστή κόβει τό Καρναβάλι και τή Λαμπρή τό χάραμα τό συνεχίζει πάλι. Σιάω που ταξειδεύουνε διάφοροι άνθρώποι, και πάνε τά περιεργα να βλέπουν στην Ευρώπη, κι’ άπό τό νού δέν τοδ περνά τοδ κάθε πορτοθούση πως δέν θά γδη τά θέατρα που βλέπει στο Ληξούρι.

Ληξουριώτης

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΕΙΣΜΙΚΑ

Οί σεισμοί καθώς φαίνονται θά καταντήσουν άπαραίτητοι διά τόν τόπον, όποζ ή κάλη τοδ κ. Βινερότου. Έάν περάσουν δύο ήμέραι χωρίς να αισθανθώμεν δόνησιν—σοβαράν ή άσθενία άδιάφορον—ό κόσμος άνησχει διά τήν ήσυχίαν.

Μία άπό τάς άποδείξεις, ότι ό κόσμος περιμένει μετά βεβαιότητος νέαν σειράν σεισμών, είναι, ότι ουδείς άκόμη άπεφάσισε να προβή είς έπισκευήν τής οίκίας του. Αφίνει να ιδή που θά καταλήξη το πράγμα.

Από ήμέρας είς ήμέραν όλοι αί οίκοι χάνουν κάτι από τό βάρος των, όπως αί όμμαντικά δεσποινίδες κάτι εκ τής καρδιάς των.

Πίπτουν διαρκώς κοινάματα, κέραμοι καινοδόχοι κ.τ.λ. μαξύ δε με αύτά καταπίπτει και τό οικονομικόν θάρρος τοδ ιδιοκτήτου τοδ αναμένοντος μεγαλειτέρας καταστροφάς.

Έάν οι σεισμοί έξοκολουθήσουν έπιλόκοι, άλλοίμοιων είς τήν όψιν τής πόλεως.

Όλοι αί οίκοι θά μένωσι πάντοτε άχροτηριασμένα διότι με τήν πρόφασιν τής άναμονής Ισχυροτέρων δονήσεων, ουδείς θά έπισκευάση τίποτε.

Ένώ άν ήρογιο κανένας αξιοπροπέστερος σεισμός ό όποιός να έπιβληθή και είς τήν τροποποίησιν τοδ σχεδίου τής πόλεως έπι τό ευρωπαικότερον—συμφωνως με τά όνειρα τοδ κ. δημάρχου διά τό ‘Αργοστόλιον—θα μάς έτρόμαζε μέν άρεκατά άλλά και θά μάς έσοίσε καλαισθητικώς.

Ομοιάζει πάρα πολύ ή εκ τών σεισμών κατάσταση τοδ τόπου μας, με τό πολιτικόν παρελθόν τής ‘Ελλάδος.

Οί παλαιοκομματικοί, έτάραττον τό πολιτικόν έδαφος με συνεχείς μικροδονήσεις σφαλμάτων, άνοσητών, έπιστρατεύσεων, φόρων, και ό κόσμος βορυνθείς αυτήν τήν άναράν κατάστασην, εξήσυσε κάποιαν μεγαλειτέραν δύναμιν ή όποία θά έξέφρησιν ούτίποτε άποτελεσματικό έργο. Σήμερον ζητούμεν ένα σοβαρότερον σεισμόν διά να τικροποιήσιν και τήν μέσοδ τοδ πολιτικού.

Έάν ούδ’ άν όν ‘Ελληνισμόν επήληθεν ό μεσάζων σεισμός ‘Η ‘Απόθωσις, ‘Αρά γε θά γίνη και δι’ ήμάς τίποτε;

‘Ο Μυστικός.

